

РЕШЕНИЕ

№ 1613

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10514** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област срещу Решение /без номер/ от 27.09.2021 г., постановено по а.н.д. № 320/2021 г. по описа на Софийски районен съд, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 23-003145, издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, с което на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „И.“, [улица] наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

В касационната жалба са изложени съображения за незаконосъобразност на обжалваното решение, като постановено при неправилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Твърди се, че районният съд е приел, че е налице несъответствие по отношение на датата на нарушението, въпреки че от обективна страна е налице нарушение на трудовото законодателство. Изложени са доводи, че е налице продължено нарушение и че в хода на административноказателното производство не е допуснато съществено процесуално нарушение, водещо до нарушаване на правото на защита на наказаното лице. Иска се отмяна на обжалваното решение и потвърждаване

на процесното НП в неговата цялост като законосъобразно.

В съдебно заседание касаторът – Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област – редовно призована, се представлява от юрк. И., с пълномощно по делото. Процесуалният представител на касатора моли решението на СРС да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно и да бъде постановено решение, с което да се потвърди НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – [фирма]. Призовката е върната в цялост с отбелязване, че адв. К. е уведомен по телефона на 17.01.2022 г. за датата на съдебното заседание, поради което следва да се приеме, че дружеството е редовно уведомено.

СГП – редовно призована, представлява се от прокурор Ю., който дава заключение, че касационната жалба следва да бъде уважена като основателна и доказана.

Административен съд – София – град, X. касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

С Решение /без номер/ от 27.09.2021 г., постановено по а.н.д. № 320/2021 г., Софийски районен съд е отменил НП № 23-003145, издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, с което на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „И.“, [улица] наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и неправилно.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя В. И. П. и на свидетеля Л. П. Я., както и писмените доказателства и доказателствени средства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 от НПК – протоколи, заповеди, месечен график, идентификационна карта. Въз основа на тях е обосновал правните изводи, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение и че процесното НП е издадено при неправилно приложение на закона, поради което е отменил последното. Съдът е констатирал, че в процесния случай обхватът на обвинението, посочен в АУАН, е разширен в НП, като чрез опит да се коригира датата на нарушението, посочена в АУАН, същото по недопустим начин е трансформирано в продължено нарушение, осъществено през период, който не фигурира в АУАН, създавайки противоречие между тези два основни акта на административнонаказателното производство. Съдът е намерил за необоснован извода на административнонаказващия орган /АНО/, че нарушението, допуснато от [фирма], е извършено на датата, посочена в АУАН /21.09.2020 г./ и респективно в периода, посочен в НП /от 21.09.2020 г. до 17.11.2020 г./ Съдът е приел, че на датата на проверката е била констатирана липсата на процесния график за работното време. Проверката е била извършена на 17.11.2020 г. и за СРС е останало неясно, поради каква причина АНО е посочил като дата на извършеното нарушение 21.09.2020 г. Прието е, че по делото липсват доказателства дали процесните графици са съхранявани в проверявания обект на посочената в АУАН дата и в посочения в НП период. Наред с това е прието, че задължителното предписание по чл.404,ал.1 от КТ е

принудителна административна мярка подлежаща на обжалване по АПК. По делото нямало данни същата да е отменена, поради което при съдебното оспорване на НП по реда на ЗАНН правно значим е фактът на влязло в сила предписание пораждащо отговорност по чл.415,ал.1 от КТ. Няма представени доказателства пред СРС даденото задължително предписание да е било обжалвано по административен ред, поради което за работодателя е възникнало задължение да го изпълни. По делото не са ангажирани доказателства, от които да следва, че работодателят е изпълнил даденото му предписание в указания срок до 18.09.2020 г., включително. Налице са данни, че предписанието не е било изпълнено включително и до датата на издаване на оспореното пред СРС наказателно постановление. С бездействието си – неизпълнение на предписанието в указания срок, наказаното лице е осъществило състава на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ и основателно е ангажирана отговорността му. Не са налице обстоятелства, които да квалифицират случая като маловажно нарушение по смисъла на чл. 415в, ал. 1 от КТ, а още повече такива, обуславящи приложението на чл. 28 от ЗАНН. П. е дадено на 17.09.2020г., а нарушението, във връзка с отстраняването, на което е дадено и предписанието, е констатирано при извършената в края на м. ноември 2020 г. при проверка по спазване на трудовото законодателство. Т. е. около два месеца работниците са полагали труд без актуализиране на списъка на лични предпазни средства за защита на работниците от заразяване с корона вирус COVID-19, с което е нарушена разпоредбата на чл.247,ал.1 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване.

Следователно видно от доказателствата към административнонаказателната преписка и констатациите в НП, в конкретния случай не се касае за санкциониране на дружеството поради нарушение на разпоредбата на чл.416,ал5 от КТ, вр. с чл.415,ал.1 от КТ преди да е изтекъл срока на дадените предписания. Срокът на дадените предписания, а именно в обекта да се държи на разположение на контролните органи поименни графици за работа за периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното на персонала време е изтекъл на 08.09.2020г.

При индивидуализиране на предвиденото от санкционната норма наказание, АНО е спазил изискванията на чл. 27 от ЗАНН и правилно е наложил санкция към минимален размерена на 17.11.2020г.

Настоящия касационен състав намира, че е осъществено нарушение на чл.415 от КТ, поради което решението на СРС, като неправилно следва да бъде отменено и вместо него постанови друго, с което да се потвърди обжалваното НП.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63, ал. 5, във вр. с ал. 3 от ЗАНН основателно е искането на ответника по касационната жалба, за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 37 от ЗПП, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, чийто размер, с оглед липсата на правна и фактическа сложност на делото, съдът определя на 80 лева. Направените разnosки следва да бъдат присъдени в полза на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" – [населено място], която е юридическото лице на основание чл. 2, ал. 1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда".

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение /без номер/ от 27.09.2021 г., постановено по а.н.д. № 320/2021 г.

по описа на Софийски районен съд И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:
ПОТВЪРЖДАВА НП/ № 23-003145, издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, с което на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „И.“, [улица] наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лев .
ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „И.“, [улица] да заплати на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" – [населено място], сумата от 80 лева – юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно и на основание чл. 223 от АПК не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.